

Tu noc byla na Brdech taková mlha, že ani reflektory mýho auťáku nedosvítily dál, než na 2 metry před sebe. Betonka tady na hřebenovce nikdy nestála za moc, už zas ji aspoň tejden nikdo nespravoval - a na to platíme sakra pořádný daně - starý chráněný duby praskaly ve svejch skružích, asi nechtěj bejt spoutaný, flekama dokonce snad cestu ani nesolili, je tu sněh - hergot, ta mlha dyby aspoň...Dyk je to všechno jak přízraky ze starejch hororů, ty větve skoro neviditelný a přitom svítící pod vobčas mrknoucím blesknuvším se měsícem za mlhou, to ticho tady všude, svinská tma, v tomhle rygolu abych zničil vůz, něco někde houká, vlak to nejní. Člověk by se tu pomalu začal bát - a čeho vlastně? Leda sám sebe, dyk tu nikdo jinej nejní. A lidi už se dneska boje jenom sami sebe navzájem, proto jezdím touhle cestou, nikoho tu nepotkám a jede se tu docela solidně...Až dneska. Dneska se mi v té tmě a mlze (poprvé tu jedu v noci sobotní zábava se protáhla a dálnicí je to daleko) ňáko klepou ruce na volant. Sleduju betonku, kola huče, stromy huče, mně hučí v hlavě a mám Strach.

Brzdi! Automaticky mi noha vlítla na pedál. Přes cestu strom. Polom? Nebo snad...

Ze tmy se vynořujou divný postavy. Ve starejch maskáčích, hadrech, na zádech podlouhlý rance, na hlavách klobouky nebo čepice z doby před třetí světovou válkou, v rukou pochodně. Blížej se k vozu. Než stačím zamknout dvířka, jeden mi je úslužně votvirá. Brejle mu svítěj do tmy, vaťák s nacpanejma kapsama, v hubě fajfka, šedivý fousy a veselej, šklebící se ksicht. "Tak polez," povídá mi, rozhlížím se pořádně, za stromem silnice končí a je jakoby rozvoraná, zarůstá pralesem, vo kus dál svítí voheň. Co teď? Bránit se? Je jich moc. Utíkat? Kam, prosím tě. A co je to za lidi?

Brejlatej mne vede k jejich vohni. Je asi vůdcem, to se pozná i bez označení. Snažím se votočit a vidím druhej voheň - to Byl můj auťák. Radši nevidět. Ale na slavnostní hranici přede mnou hořej další vraky aut, televize, tavěj se zbraně - a na to všechno svítí měsíc. Zdá se mi, že se šklebí stejně jako můj brejlatej průvodce. Zdá se mi...

Ale to už padla rána. A druhá. Fackujou mne, proboha proč? Zavírám voči.

No a když sem je znova votevřel, vidím zas ten brejlatej rozchechtanej ksicht, mlhu, měsíc, stromy a ruku, která mne chce znova budit. "Už dost!" zařvu, na hřbetě cejtím usárnu, na hlavě klobouk, pod nohama celtu, kámošovy teprv začínající fousy mne vracejí do skutečnosti a tak povídám jenom "asi sem se moc začuměl do měsíce" von na to "dem dál ne?" vyklepal fajfku, zašlápl popel, zvedáme svý žebadla, na druhý rameno kytaru a jdem. Rozhlížím se po tomhle úseku hřebenovky a ne a ne si vybavit, že by někdy mohla víst betonka a na ní třeba...

Ale co, šlapem radši dál, no ne ?

Stanislav Zárybnický - Houla

9. 1. 1974